

elser, som præger Folketingets syv socialdemokratier.

For så vidt angår langt størstedelen af bestemmelserne i det oprindelige lovforslag af 13. oktober 1987, fremgår dette af de bemærkninger, Fremskridtspartiet er fremkommet med, siden Svend Auken i 1978 gennemførte jobtilbudsordningen første gang, jf. bl.a. Fremskridtspartiets bidrag til betænkning af 19. maj 1978 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. (Folketingstidende, tillæg B, sp. 1357 ff.).

Nu har arbejdsministeren så været ude på en slem soldetur med Socialdemokraterne, og det vil yderligere øge de enorme ulemper ved ordningen, som formentlig vil komme til at koste skatteyderne henved 10 mia. kr. mere over de fire år, hvori Auken/Dyremoseforbrødringen fra september 1988 skal være gældende (1989, 1990, 1991 og 1992).

I anledning af de betydelige merudgifter, som lovforslaget påfører statskassen, indeholdt oktoberforslaget to skatteforhøjelser:

- a) Første ledighedsdag finansieres af parterne (400 mio. kr. årligt).
- b) AUD-bidragene øges med 900 mio. kr. årligt baseret på godt 450 kr. for hver af landets forventede ca. 1.950.000 fuldtidsbeskæftigede lønmodtagere. Dette er nu ved de af aftalepartierne i nærværende betænkning stillede ændringsforslag forøget med yderligere to skatteforhøjelser.
- c) AUD-bidragene øges med yderligere 295 mio. kr. årligt baseret på 150 kr. pr. lønmodtager.
- d) De ca. 146.000 arbejdsløshedsforsikrede selvstændige erhvervsdrivende skal bidrage til statskassen med yderligere 150 kr., eller i alt 20 mio. kr.

Fremskridtspartiet mener, at der herved kun fremkommer dækning af en mindre del af merudgiften. Lovforslaget vil altså afføde store skatteforhøjelser andetsteds i systemet.

Ydermere ønsker Fremskridtspartiet den under a nævnte skatteforhøjelse fjernet. Hvis mindretallets ændringsforslag nr. 15 herom vedtages ved 2. behandling, nødvendiggør det en række konsekvensændringsforslag. De vil i så fald blive stillet ved 3. behandling. Når mindretallet i nærværende betænkning kun stiller få andre ændringsforslag (nr. 31 og nr. 32), beror det på rent tidsøkonomiske overvejelser.

Hvad angår de øvrige ændringsforslag tiltræder mindretallet nr. 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 25, 27 og 29 og indstiller ændringsforslag nr. 1, 6, 9, 14, 22, 26 og 28 til forkastelse.

I ændringsforslag nr. 12 indgår såvel momenter, som mindretallet vil kunne tiltræde, som forhold af modsat karakter. Den samlede afvejelse har fået os til at ville stemme nej til dette ændringsforslag.

Hvad angår ændringsforslag nr. 23 bemærker mindretallet, at det vil tilnærme dansk afgiftslovgivning til EF-gennemsnit. Det har været udslagsgivende for, at Fremskridtspartiet stemmer ja til dette forslag.

Hvad endelig angår ændringsforslag nr. 30, vil Fremskridtspartiet stemme ja, uanset hvordan det går med mindretallets underændringsforslag nr. 31 og 32.

Flere af ændringsforslagene skærper vilkårene på de mange særdeles forskelligartede områder, som i det nuværende samfund anvender deltidsarbejde. De reformer, der tiltrænges, må gennemføres med langt blidere overgangsregler end foreslået, fordi så mange familiers økonomi rent faktisk er blevet baseret på det gældende system om supplerende dagpenge.

Deltidsproblematikken tegner sig desuden forskelligartet i den private og i den offentlige sektor (se nærmere det som bilag til nærværende betænkning optrykte svar på udvalgets spørgsmål 6 ad L 57).

På det private område vil adskillige arbejdspladser have korttidssvingninger: Supermarkedet (der skal bruge flere kassedamer om eftermiddagen og lørdagene) og restauranterne (der har kongresmiddage, konfirmationer og andre arrangementer over nogle få timer) er blot nogle få eksempler, og andre tilfælde har andre særegenheder. Det må imidlertid for at undgå konkurrenceevnelæsioner være en gylden folketingsregel, at ingen arbejdsgiver skal tvinges til at betale løn for en eneste time, hvor han ikke ønsker at købe vedkommendes arbejdskraft.

Langt de fleste deltidsstillinger findes imidlertid i den offentlige sektor: Rengøringspersonale, hjemmehjælpere og plejehjemsassistenter er nogle talstærke grupper. Blandt andet af hensyn til ubekvemme arbejdstider m.v. er deltid oftest den sagligt rigtige løsning. Hvis det offentlige i stedet for 50 halvtidsansatte skal